

PROLOG

Promiň, nemůžu.

Promiň, nemůžu.

Promiň, nemůžu.

Mohla jsem na ten načmáraný vzkaz zírat sebedelší dobu, ale jeho význam zůstával stejný. Zvedla jsem ho blíž k očím v naději, že sluneční světlo ukáže další slova napsaná neviditelným inkoustem.

Nic.

Jenom ta dvě krátká slova... Přesto mi během vteřinky dokázala změnit život v trosky, roztrástit ho v jediné explozi na prach.

Konečně se mi podařilo odtrhnout od lístečku očí. Před sebou jsem spatřila vyděšené obličejy – své nevlastní sestry a dvou nejlepších kamarádek. Číhavě mě pozorovaly, jako bych užuž měla dostat hysterický záchvat, oholit si hlavu a pak někomu vypíchnout oko deštníkem. Vypadaly hodně ustrašeně, jako bych se proměnila v tika-jící bombu.

Vlastně měly pravdu.

Změnila.

Tik. Tik.

Balancovala jsem na hraně nepřítelnosti, stahovala mě k sobě jako lačná černá díra. Začínala jsem tomu tlaku podléhat.

A chceš se vůbec bránit?

Co by se stalo, kdybych to vzdala? Uvědomovala jsem si, že jsem otupělá šokem, že mi to zdaleka nedochází. Ale k povrchu probublávaly stále nenávidnější emoce a snažily se převzít kontrolu.

Zamžikala jsem. Pálilo mě v očích.

Zkusila jsem promluvit.

V ústech mi vyschlo a nevzmohla jsem se na slovo.

Nehybně jsem hleděla na nejlepší kamarádky Jane a Val, opory, na jejichž pomoc jsem se vždycky mohla spolehnout... Ale teď mlčely. Ani slůvko, jen ryzí děs ve tváři.

Pohledem jsem sklouzla k nevlastní sestře Stormy-Rain. Na rozdíl od svého jména – Bouřkový lijavec – byla jako pochodující paprsek sluneční záře. I z toho nejhoršího průšvihů uměla vykresat to dobré. *Ale teď... nic.* Zsinalý obličej ztuhlý oblbujícím zděšením.

Sklopila jsem hlavu k vlastním rozklepaným rukám, v kterých jsem muchlala rohy lístku. Měla jsem pocit, že z hrudního koše mi vystřelí srdce s žaludkem a plícemi v těsném závěsu.

Vztekl se ve mně umocnil společně se šokem a drásavým žalem. Ruplo to ve mně. Zahltilo mě to jako vlna, jež se vzedmula z nejprimitivnějších hlubin mé duše, kde logika, společenská pravidla a intelekt nehrály sebemenší roli. Zůstal tam prostor jenom pro doruda rozpálenou a ničím nespoutanou zběsilost.

A tak jsem se rozvěštila z plných plic, dokud jsem neochraptěla a nezačalo mě bolet v krku.

„Svlíkněte mě! Svlíkněte mě z těch hadrů! Hned teď!“

Zoufale jsem ze sebe začala strhávat svatební šaty, právě ty šaty, do kterých mi kamarádky pomáhaly se dostat zhruba před deseti minutami; ten živůtek ze složitě propletených stuh bych sama svléknout nedokázala. Uvázla jsem v pasti.

Jane a Val mi přiskočily na pomoc a začaly rozvazovat stuhy, ale trvalo by to dlouho. Těžký vzduch byl najednou k neudýchání, jako bych se topila.

„Dusím se. Dusím se. Strašně mě to škrtí!“

Val popadla nůž, který hotelová služba přidala na ták s občerstvením, a bez váhání přeřízla spleť saténových stužek. Zvuk praskající látky mi připomněl skřípání nehtů o sklo. Naskočila mi husí kůže, ale živůtek se postupně uvolňoval, až neživě sklouzl na podlahu.

Konečně jsem byla volná.

A pak přišly na řadu slzy. Horké slzy se mi řinuly po tvářích a surově mi po nich kreslily černou mascarou. Slzy se přetavily ve vzlyky.

Svatební šaty se mi válely u nohou jako ubohá loužička stužek, saténu a korálků, ale pořád jsem se cítila jako v pasti. *Moje vlasy!* Dokonale vyčesané do volného uzlu, protkaného perleťovými sponkami. Najednou jsem cítila každý pramínek vlasů, jako by to byl jedovatý had. Zaryla jsem do vlasů prsty a rvala sponky pryč jako pouta. Pryč s nimi, ven, ven! Zoufale jsem prahla strhat ze sebe každičký náznak chystané svatby.

Perlové náušnice musely pryč. Chňapla jsem po nejbližším kapesníčku a drhla si rtěnku, až mě bolely rty. Rozmázla se mi po tváři jako odporná vyrážka.

Kdyby se na mě někdo díval oknem zvenčí, považoval by mě za cvoka. Ne, že bych mu to měla za zlé. Cípkem zbylého zdravého rozumu jsem si uvědomovala, že vypadám jako uprchlík z blázince,

co si koleduje o svěřací kazajku a pořádně silné elektrošoky. Ale jak jsem se k čertu měla chovat jinak...

Protože on...

Michael Edwards – se kterým jsem byla rok zasnoubená, dva roky jsem s ním chodila – právě poslal k šípku mě, Lilly Swansonovou, a to pouhých deset minut předtím, než jsme měli zamířit k oltáři. Z toaletky na mě posměšně pomrkávala lahvička parfému, který si Michael na dnešek prosadil „jako svůj oblíbený“. Drapla jsem ji a mrskla s ní o stěnu, až se roztráskla na milion střípků jako můj život. Vmžiku mě udeřil poryv sladké jasmínové vůně, z níž se mi zvedl žaludek.

Ale co řeknu pěti stovkám hostů, kteří už na mě čekali v kostele? Řada z nich přiletěla sem do Jižní Afriky až z Austrálie.

„Ahoj, všichni. Díky za návštěvu. A teď hádejte! APRÍL! Svatba se nekoná!“

Svatba, za kterou táta zaplatil malé jmění.

Za naprosto dokonalou svatbu.

Dokonalou? Čerta starýho, že dokonalou!

Dala jsem si na všem záležet. Vypilovala jsem i ten sebemenší detail. Plánování a příprava dnešní slávy trvaly dlouhé měsíce, a co z toho?

A pak jsem už všechno vnímala jenom mlhavě. Do pokoje vpadl můj bratr James, řval sprosté nadávky a vyhrožoval, že ho zabije. Dokonce jednu vrazil svědkovi, který tvrdil, že vážně netuší, kam se Michael vypařil. Můj věčně uvažující otec hledal logický důvod pro Michaelovo nepochopitelné jednání a stál si na svém, tvrdil, že si musíme nejdříve promluvit, než se přikloníme k unáhleným závěrům.

Následovaly stovky telefonátů: Kde je? Kdo ho viděl? Kam zmizel?

V jisté chvíli už to nešlo utajit před hosty a rázem se rozjely fámy a šuška ve velkém...

Má milenkou.

Utekl s jinou.

Je to kriminálník na útěku.

Je gay.

Mimozemšťané na něm provádějí pokusy. (Doufám, že bez umrtvení.)

Lidé pohazovali slůvky jako *parchant*, *podrazák* a *lhář*. A vylepšovali to slovy *ostuda*, *chudinka*, a *škoda*. Lámali si hlavu, zda si mají vyzvednout svatební dary, nebo je tady nechat. Co je v takových případech v souladu s etiketou?

Zatímco svět kolem mě propadal šílenství, na mě padl zvláštní klid. Nic se mi nezdálo skutečné a náhle jsem si připadala jako divák filmu vlastního života. Kašlala jsem na to, že se na podlaze choulím jen v kalhotkách a podprsence. Bylo mi fuk, že s obličejem strakatým rozmazanou rtěnkou a mascarou vypadám jako klaun. Na ničem nezáleželo.

O pár minut později se do dveří vřítíl můj druhý bratr Adam a donutil mě colou zapít bílou pilulku. Tvrdil, že mě to uklidní.

Krátce nato se na scéně objevila moje okázalá matka s dramatickostí divadelní herečky připravené na svou životní roli.

„Proč, proč, proč?“ Přitiskla si ruku na srdce. „Proč tohle? – šílenství, v němž rozum jasný, žluč odporná?“ Sevřela si spánky s výkřikem: „Prooooooččččč??!!!“

„Proboha, Ido, uvědom si ksakru, že teď nehraješ Shakespeara!“ Z otcova hlasu slyším neskrývaný vztek. Ani osmnáct let po rozvodu se k sobě neumějí chovat zdvořile.

„Přinejmenším vám tím připomínám, že celý svět je jeviště!“ odsekla matka temně s hluboce tragickým tónem, k němuž při-

hodila ještě hlavu zvrácenou dozadu v beznadějném gestu a zařatě čelisti.

„Přestaň už konečně s těmi žvásty! Copak ses ještě nenaučila odlišit realitu od fantazie?“

„V případě našeho manželství se mi to rozhodně povedlo!“

Adam ty dva důrazně zarazil. „Nechte toho! Teď k tomu není vhodná chvíle!“

A vzápětí vypuklo peklo.

Kmitl se tam kněz s nabídkou duchovní útěchy, ale bleskově zmizel celý zrudlý, sotva mě spatřil polonahou na zemi. Do dveří nakouklo pár zvědavců z příbuzenstva s ukřivděným výrazem kopnutého pejska, ale stačil jim jeden pohled, jak ležím na podlaze s rozhozenými pažemi jako zastřelená, aby rychle zařadili zpátečku.

A ten pekelný poprask nekončil, protože vzápětí do místnosti vlétl fotograf a začal mě fotit – nikdo ho na změnu situace neupozornil. A totální šílenství eskalovalo, když moje oblíbená sestřenice Annie, která mi navrhla šaty zdarma jako svatební dar, spatřila „dosud svůj nejlepší výtvar“ ležet na podlaze zmuchlaný a potrhaný. Podle všeho měla pláč na krajíčku.

A najednou se všechno kolem mě rozmazalo a zvuky se slily do monotónně podivného šumu.

Zavřela jsem oči a propadla se do tmy.

1.

Po probuzení jsem šťastně zívla, skopla přikrývku v bílém naškrobeném povlečení a rozespale si protáhla nohy. Do bytu proudilo slunce a na právě rozkvetlých stromech čířikali ptáci. Vlahý ranní větřík prosytila něžná a líbezná vůně květin. *Bože, tomu říkám dokonalé jarní ráno. Dokonalý svatební den.* Vzrušeně jsem vyskočila z postele, abych se střemhlav vrhla do nového dne, a pak jsem to uviděla...

Svoje svatební šaty přehozené přes opěradlo židle jako mrtvá kachna s useknutou hlavou.

Vzápětí se mi vybavila ta dvě slůvka a praštila mě jako bourací koule přímo na solar. Ta slova, která narychlo naškrábal na mizerný útržek papíru a podstrčil ho pode dveřmi jako zbabělec.

Zašátřala jsem po mobilu, zběsile rozklepanými prsty jsem sjela po dotykovém displeji a projela dvaadvacet nepřečtených esemesek. Byly od přátel, příbuzných, spolupracovníků, pedikérky, a dokonce i od matčina psychologa (který očividně dostane padáka).

Ale od Michaela nic.

Přihlásila jsem se na Facebook a s bušícím srdcem otevřela jeho účet. Žádná nová aktivita. Na Twitteru to vypadalo navlas stejně. Přesvědčila jsem se, jestli mě má pořád mezi přáteli. Měl. Mrkla jsem na jeho Instagram, ale opět, nepřidal tam ani ťuk. Jako by se vypařil z povrchu naší planety, což v Michaelově případě bylo něco nemyslitelného. Neuměl si ani ořezat tužku, aby o tom netweetnul do světa. Nedokázal si koupit ani tkaničky do bot, aby jejich fotku nevystavil na Instagramu, a nemohl si ani podrbat na hlavě, aby své pocity nesdělil na Facebooku. Tohle *jediné* mě na něm švalo hned od začátku. *Minulý čas*. Teď mě na Michaelovi švalo mnohem víc věcí. Mozek mi ve zběsilých obrátkách šrotoval jeden hnus za druhým.

Kam se kurvaprácedoprdele mohl vypařit? Zašil se v nějakém pochybném hodinovém hotýlku s nějakou striptérkou, co se chlubil kozačkami na jehlách, střapci a triplem? Užívá si teď a oslavuje včerejšek, kdy utekl od oltáře a uhnul přesně namířené kulce?

Byla jsem ráda, že silná vůně kávy a smažících se klobás mě prudce vrátila do reality a umožnila mi soustředit se na něco přízemnějšího, protože jsem si zčistajasna uvědomila, že umírám hladu.

Takhle vyhládlá jsem snad v životě nebyla. Kručící žaludek mě zavedl do kuchyně, kde moji kamarádi a rodina stále ještě seděli kolem stolu. Sborově mě přivítali. Vzmohla jsem se jen na mdlé přikývnutí.

Vzápětí se na mě sesypali. Všichni naši příbuzní k sobě mají až přehnaně ochranný vztah. Adam ke mně přiskočil se sklenicí pomerančové šťávy, tabletkou na bolest hlavy a lékařským receptem na ty svinské malé bílé pilulky. Kdybych ho nechala, určitě by mi navíc změřil teplotu a krevní tlak a napíchl mě na kapačku. Val mě s Jane zavedly k židli, Stormy-Rain mávala pod nosem nějakou vonnou tyčinkou a donesla mi hrnek bylinkového čaje, v němž plavaly

mrtvé utopené kvítky, a dokonce i Tlapka, naše obvykle odtažitá kočka, se mi chlácholivě otřela o kotníky. Měla jsem dojem, že mě provrtávají stovky vyčkávavých očí, jako by bez dechu čekaly, až promluví. V místnosti zavládlo trapné ticho. Nakonec to Annie nevydržela.

„Jak ses prospala?“ vyhrkla Annie.

Přikývla jsem. „Fajn. Hele, s těmi šaty mě to mrzí...“

„Ach bože! Ne! Prosím tě, to pusť z hlavy!“ Vyskočila od stolu. „Kromě toho, možná jsi tím odstartovala nový trend... zavržených svatebních šatů.“ Usmála se a mě její pokus o vtip dojal natolik, až mi z koutku oka vyklouzla slzička.

Kolem mě zvučně přecvakaly luxusní střevíčky na jehlách. „Tak pozor, pusťte mě ke slovu. Taky bych mohla své klientce doporučit žalobu o náhradu za emocionální újmu. O penězích vyhozených za svatbu ani nemluvě.“

Moje nevlastní sestra Sara, neohrožená advokátka a majitelka vražedně vysokých podpatků, hulákala výhrůžky do telefonu. Celé dopoledne se snažila Michaela odchytit, volala naprosto všem jeho příbuzným, i těm nejvzdálenějším. Zatím měla smůlu.

Michael nebyl k nalezení a Sara už začala vyhrožovat, že do akce povolá svoje soukromé očko Lizzy Brownovou. Opět mi zakručelo v žaludku, tentokrát už našťvaně, že na něj vážně kašlu, tak jsem si přitáhla talíř klobásek. Už měsíce jsem držela dietu, abych své přirozeně oblé tvary narvala do svatebních šatů a taky proto, abych vyhověla Michaelovi, podle kterého jsem nabrala pěkných pár kilo navíc.

Za ta muka strávená na běžeckém pásu jsem si zaručeně zasloužila zlatou medaili nebo jiné uznání. Už celé tři měsíce jsem se neocitla ve stejné místnosti se saturovaným tukem ani karbohydráty a teď... teď jsem si to hodlala vynahradiť.